

Sygn. akt **II AKa 17/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Brodniak
Sędziowie:	SA Grzegorz Chojnowski (spr.) SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Maziarek

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Międzyrzeczu Sławomira Dudziaka

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2017 r. sprawy

H. D.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt II K 86/16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela substydniarnego koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym w kwocie 800,59 (osiemset i 59/100) złotych,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1/2 wydatków za postępowanie odwoławcze, 1/2 tych wydatków obciąża Skarb Państwa, a nadto wymierza oskarżonemu za to postępowanie opłatę w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Małgorzata Jankowska Piotr Brodniak Grzegorz Chojnowski

Sygn. akt II AKa 17/17

UZASADNIENIE

H. D. został oskarżony o to, że:

w okresie od dnia 23 listopada 2012 roku do dnia 12 grudnia 2012 roku ze skutkiem

w C. (woj. (...)) doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości przez A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) A. K. w kwocie łącznej 498.150,00 złotych przez H. D. działającego w imieniu Przedsiębiorstwa (...) Sp.

z o.o. w M. poprzez wprowadzenie w błąd co do wywiązania się z umów na wykonanie robót elektrycznych, za które mimo wykonania powyższych umów nie otrzymał zapłaty, a wprowadzenie w błąd uzyskał na skutek zawarcia z A. K. umów cesji wierzytelności na pokrycie wierzytelności przysługującej A. K. przez (...) S.A. mimo, że H. D. działając w imieniu w/w spółki zawarł z Bankiem (...) w S. oraz Bankiem (...) w Z. umowy cesji, których realizacja uniemożliwiła realizację umów cesji zawartych z A. K.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 kk.

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2016 roku, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp.:

I. oskarżonego H. D. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 23 listopada 2012 roku do dnia 06 grudnia 2012 roku ze skutkiem w C. (woj. (...)) doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości przez A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) w kwocie łącznej 383.150,00 złotych przez H. D. działającego w imieniu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w M. poprzez wprowadzenie w błąd co do wywiązania się z umów na wykonanie robót elektrycznych, za które mimo wykonania powyższych umów nie otrzymał zapłaty, a wprowadzenie w błąd uzyskał na skutek zawarcia z A. K. umów cesji wierzytelności na pokrycie wierzytelności przysługującej A. K. przez (...) S.A. mimo, że H. D. działając w imieniu w/w spółki zawarł z Bankiem (...) w S. oraz Bankiem (...)

w Z. umowy cesji, których realizacja uniemożliwiła realizację umów cesji zawartych z A. K., to jest czynu z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. i za to na podstawie art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., 70 § 1 k.k., 72 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 3 (trzech), zobowiązując go w okresie próby do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

III. zasądził od oskarżonego H. D. na rzecz oskarżyciela subsydiarnego A. K. kwotę 300 zł wniesioną tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 120 zł.

Od powyższego wyroku apelację wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił:

- obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. przez jego błędne zastosowanie, podczas gdy ustalony przez Sąd czyn przypisany oskarżonemu nie zawiera wszystkich znamion czynu zabronionego określonego w art. 286 § 1 k.k.;

- błąd w ustaleniach faktycznych stanowiący podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że można oskarżonemu H. D. przypisać popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294

§ 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań A. K. i K. W., pisma informującego (...) o podwykonawcach, dokumentacji finansowej firmy (...) prowadzi do wniosku, że oskarżony nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i nie posiadał zamiaru doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem, a w efekcie nie popełnił przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Tak podnosząc, apelujący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp. do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego H. D. wydanemu orzeczeniu zarzucił:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.

- art. 286 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wskutek przyjęcia, iż oskarżony wyczerpał znamiona czynu zabronionego, podczas gdy całokształt okoliczności faktycznych i zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż zachowanie oskarżonego nie wyczerpuje znamion przestępstwa oszustwa;

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść

orzeczenia tj.: art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.

poprzez dowolną, sprzeczną z zebrany materiał dowodowy, pobieżną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności:

- zeznań świadków i ujawnionych na rozprawie dokumentów, naruszającą zasady logiki oraz doświadczenia życiowego, która doprowadziła do błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie przestępczego zamiaru towarzyszącego oskarżonemu w jego postępowaniu względem pokrzywdzonego A. K. oraz ustalenie, że oskarżony wprowadził w błąd tego pokrzywdzonego w celu uzyskania korzyści majątkowej, które to naruszenie miało fundamentalny wpływ na treść wyroku;

- wyjaśnień H. D. w zakresie, w jakim oskarżony wskazywał, że nie miał zamiaru dokonania oszustwa na szkodę A. K. jak również, iż kondycja jego firmy z w inkryminowanym okresie była dobra podczas gdy prawidłowa ocena tych wyjaśnień prowadzi do wniosku, iż oskarżony udzielając pokrzywdzonemu zabezpieczenia w postaci umowy cesji nie doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, zamierzał zapewnić pokrzywdzonemu zabezpieczenie, nie wprowadzał również pokrzywdzonego w błąd co do kondycji finansowej swojej firmy, gdyż jak potwierdzają to zeznania świadków m.in. K. W., M. S., A. G. sytuacja finansowa (...) Sp. z o. o. nie odbiegała wówczas od standardu branżowego charakterystycznego dla małych czy średnich przedsiębiorstw budowlanych, co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, co do sprawstwa i winy oskarżonego,

- przyznaniu nadmiernej mocy dowodowej zeznaniom pokrzywdzonego A. K.;

- art. 424 nkt 1 i 2 k.p.k. poprzez niesporządzenie przez Sąd I instancji uzasadnienia wyroku zgodnie ze wskazówkami płynącymi z tego przepisu, co przejawia się w tym, że zaniechał wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w tym nie objaśnił kwestii winy

i zamiaru przypisanego oskarżonemu, w sytuacji, gdy przestępstwo penalizowane

w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. można popełnić tylko z winy umyślnej,

w zamiarze kierunkowym, zarówno, co do celu działania jak i podjętych środków, który musi istnieć już w momencie podejmowania pierwszej czynności;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony swoim działaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego określonego w art. 286 § 1 k.k. oraz działał w zamiarze bezpośrednim popełnienia wskazanego czynu, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, że oskarżony nie działał w zamiarze bezpośrednim dokonania oszustwa na szkodę pokrzywdzonego A. K.;

- wprowadził pokrzywdzonego w błąd, co do zapewnienia mu zabezpieczenia roszczeń z tytułu prac, jakie miał wykonać na jego rzecz, po to tylko by doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza takiej okoliczności,

- oskarżony podpisując pierwszą umowę cesji wiedział, że należności A. K. nie będą zaspokojone, przez co świadomie wprowadził pokrzywdzonego

w błąd, podczas gdy oskarżony H. D. działał w przekonaniu, iż suma wierzytelności z (...) pozwoli na zaspokojenie roszczeń pokrzywdzonego i banków z tytułu udzielonych kredytów,

- oskarżony wprowadził pokrzywdzonego A. K. w błąd, co do rzekomej dobrej sytuacji finansowej (...), podczas gdy sytuacja ekonomiczno-finansowa spółki była poprawna i nie odbiegała wówczas od standardu branżowego charakterystycznego dla małych czy średnich przedsiębiorstw budowlanych.

Tak argumentując, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, względnie o uchylene zaskarżonego rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Niniejsze uzasadnienie na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. ograniczone zostało do apelacji obrońcy oskarżonego H. D. gdyż tylko ta strona wystąpiła z wnioskiem o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd Okręgowy dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień oskarżonego oraz materiału dowodowego, odnosząc się do wszystkich podanych przez niego okoliczności, mogących mieć znaczenie dla ustalenia zakresu jego odpowiedzialności karnej. Zgodnie zaś z zasadą swobodnej oceny dowodów, organ procesowy ocenia dowody

i wyciąga z nich wnioski według wewnętrznego przekonania, nieskrępowanego regułami prawnymi. Zasada swobodnej oceny dowodów nie oznacza jednak, iż ocena ta ma charakter dowolny, albowiem sąd powinien wyjaśnić, w jaki sposób dowody ocenił i dlaczego wyciągnął z nich takie, a nie inne wnioski dotyczące konkretnych ustaleń faktycznych. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów

i niemożności przypisania tej cechy innym dowodom, pozostaje pod ochroną art.

7 k.p.k. wówczas, gdy jest ono poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), z uwzględnieniem zasady prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), a także, gdy jednocześnie jest wyczerpująco oraz logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Uzasadnienie sporządzone w przedmiotowej sprawie i to wbrew stanowisku apelującego, jest i co trzeba wyraźnie podkreślić, rzetelne. Procedując w niniejszej sprawie sąd meriti nie dopuścił się obrazy wskazanych w środku odwoławczym przepisów postępowania karnego. W sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione

w toku rozprawy, zaś na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał sprawstwo i winę oskarżonego. Ocena materiału dowodowego została dokonana z uwzględnieniem zasady obiektywizmu, domniemania niewinności i swobodnej oceny dowodów. Ma ona charakter wszechstronny, zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Podkreślić należy, iż ustalenia faktyczne sądu wyrokującego w pierwszej instancji pozostają pod ochroną zasady "swobodnej oceny dowodów" tylko wtedy, gdy sąd ten rozważył we wzajemnym ze sobą powiązaniu, wynikające z każdego

z zebranych w sprawie dowodów, okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, inaczej mówiąc, gdy są one wynikiem wszechstronnej oceny dowodów pochodzących zarówno ze źródeł osobowych, jak

i rzeczowych, przy czym żaden z nich nie może być traktowany jako ważniejszy tylko dlatego, że pochodzi z określonego źródła (tak m.in. SN w sprawie IV KK 28/13

w post. z 2013-04-24 LEX nr 1311394). Skoro, Sąd Okręgowy powyższymi zadaniem sprostał, to nie ma podstaw do przyjęcia zasadności zarzutów i wniosków apelacji obrońcy.

Sąd II instancji nie podziela również podniesionego przez skarżącego zarzutu dopuszczania się przez Sąd a quo obrazy prawa materialnego. Wskazać należy, że obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu lub na niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Obraza prawa materialnego może polegać na wadliwym zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) przepisów prawa materialnego

w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Wyżej cytowane stanowisko doktryny potwierdził w szeregu orzeczeń także Sąd Najwyższy podkreślając, że zarzut obrazy prawa materialnego można podnieść jedynie w sytuacji nie kwestionowania ustaleń faktycznych (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.07.1974r., sygn. akt V KR 212/74, OSNKW 1974 z. 12 poz. 233; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1996r., V KKN 41/96, OSNKW 1996 z 9-10 poz. 70).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, Sąd meriti dokonał słusznej wykładni, a co za tym idzie słusznie uznał, iż czyn H. D. wyczerpał znamiona czynu zabronionego określonego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego, argumentacja Sądu I instancji jest przekonująca i znajduje pełne oparcie w materiale dowodowym, w szczególności

w umowach cesji z dnia 23.11.2012 r. oraz z dnia 06.12.2012 r., uchwały z dnia 05.11.2012 r. Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) sp.z o.o. w sprawie zaciągnięcia kredytu obrotowego w Banku (...) w S. w wysokości 2.300.000 zł., oraz umowy o kredyt obrotowy konsorcjalny nr (...), na podstawie której został udzielony kredytobiorcy kredyt obrotowy w kwocie 2.300.000 zł., zaś zabezpieczeniem spłaty w/w kredytu była m.in. cesja wierzytelności przysługujących kredytobiorcy od (...) S.A. z tytułu umowy o roboty budowlane z dnia 30.08.2012 r. oraz z dnia 25.10.2012 r., co wynikało z umowy

o przelew wierzytelności zawartej pomiędzy (...), a bankami. Nie ulega zatem wątpliwości - wbrew twierdzeniom apelującego - iż oskarżony H. D. wprowadził w błąd A. K.. Nie można w tym miejscu zgodzić się również z lansowanym poglądem obrony, iż inkryminowane zdarzenie nie było efektem oszukańczego zamiaru, a wynikało wprost z obiektywnych okoliczności faktycznych i finansowych, niezależnych od oskarżonego, a mający charakter cywilnoprawny niewywiązania się z zobowiązania. Wyczerpanie znamion zarzucanego czynu oskarżonego niewątpliwie wynika również z postawy oskarżonego wobec pokrzywdzonego, który, jak wynika z materiału aktowego wręcz zbywał go wskazując na okoliczności nie mające miejsca, wskazując, iż (...) nie wywiązał się z zapłaty na rzecz oskarżonego należności. Taka postawa, w świetle zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony swoim zachowaniem działał na niekorzyść pokrzywdzonego, wyczerpując znamiona art. 286 § 1 k.k. Wreszcie, o zamiarze sprawcy świadczy to, iż oskarżony H. D. nie negocjował zapisu w umowie zawartej z Bankiem (...) w S.

i Z. o przelew wierzytelności. Jak wynika bowiem z § 2 pkt 2 cedent oświadczył, iż wierzytelność nie była objęta przedmiotem innej cesji lub zastawu. Zatem, biorąc pod uwagę treść sporządzonej uchwały z dnia 5 listopada 2012r., nie przekazanie przez oskarżonego umowy cesji z podwykonawcą do (...)

i zapis umowy cesji oskarżonego z bankiem spółdzielczym, to wszystkie te okoliczności niewątpliwie wskazują, iż H. D. wypełnił znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k.

Przechodząc do kolejnego zarzutu podnoszonego w omawianej apelacji, Sąd Apelacyjny stwierdza, iż ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Okręgowy wskazuje, że została ona dokonana z uwzględnieniem reguł zawartych w art. 410 k.p.k, jako, że jest wszechstronna, nie narusza zasad swobodnej oceny dowodów i nie zawiera błędów faktycznych. Nadto, podkreślenia wymaga, iż Sąd pierwszej instancji wyraził swoje stanowisko na podstawie wszystkich – swobodnie (a nie dowolnie) ocenionych dowodów – zebranych w sprawie, przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy uznaje je za słuszne, a wywody zawarte w apelacji uznać należy za dowolne

i stanowiące li tylko polemikę z prawidłową oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd meriti.

Zasadnie Sąd pierwszej instancji uznał wyjaśnienia oskarżonego

w przeważającej części za niewiarygodne. Opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, należało podzielić stanowisko tego Sądu, że oskarżony tylko

i wyłącznie na użytek postępowania i w celu umniejszenia swojej winy wskazał okoliczności, które nie korespondują z zebrany materiałem aktowym. Analiza dokumentów, ich treść oraz zeznania pokrzywdzonego niewątpliwie wskazują na winę oskarżonego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w dniu 05.11.2012 r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) sp.z o.o. podjęło uchwałę w sprawie zaciągnięcia kredytu obrotowego w Banku (...) w S. w wysokości 2.300.000 zł, przy

czym w § 1 uchwały wskazano, iż Walne Zgromadzenie zezwala na zabezpieczenie kredytu w postaci hipoteki na nieruchomościach Spółki oraz umów wierzytelności od (...) S.A. P. na prowadzone budowy zgodnie z umowami:(...) N. oraz(...) M. (k.166 akt). Następnie, w dniu 23 listopada 2012 r. oskarżony wraz z A. K., reprezentującym firmę (...) sporządził i podpisał umowę cesji, gdzie w § 2 umowy wskazano, iż cedent (oskarżony) przelewa na rzecz cesjonariusza (pokrzywdzonego) swoją wierzytelność w stosunku do Spółki (...) S.A. w związku z umową o prace budowlane w M. (k.17 akt). Analogiczną umowę oskarżony podpisał z A. K. w dniu 6 grudnia 2012 r., z tą zmianą, iż dotyczyła umowy o prace budowlane w N. S. (k.27 akt). Jak wynika również z akt sprawy, w dniu 26 listopada 2012r. w związku z podpisaną przez oskarżonego z Bankiem (...) umową o kredyt obrotowy konsorcjalny w wysokości 2.300,000 zł, Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne (...), podpisało ze wskazanym bankiem umowę o przelew wierzytelności, gdzie w § 2 umowy wskazano, iż cedent przelewa na rzecz Banku swoją wierzytelność w stosunku do Spółki (...) S.A (k.71 akt Ds. 720/14).

Taki ustalony stan faktyczny, na podstawie zresztą niewątpliwie wiarygodnych i niebudzących wątpliwości w swej treści dokumentów, słusznie doprowadził Sąd Okręgowy do wniosku, iż oskarżony swoim zachowaniem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego A. K., co zresztą w sposób rzetelny uzasadnił (str.872-880). Fakt, iż oskarżony nie podjął kroków w celu poinformowania (...) o podpisanej z (...) umowy cesji z dnia 23 listopada i 6 grudnia 2012r., świadczy, iż swoim zachowaniem nie zapewnił podwykonawcy zabezpieczenia wynagrodzenia. To, że taki obowiązek miał wynika z zeznań świadka A. K., który podał: „[...] Były sporządzone cesje na kwotę wykonanych robót, które pan D. zgodnie z umową na piśmie miał obowiązek zgłosić w (...) [...]. - k. 819, „[...] My uzgodniliśmy z panem D., że to on powiadomi (...) [...]”. - k. 820, jak również z zeznań świadków pracujących z ramienia (...). Świadek J. W. zeznał „[...]Te dokumenty związane z umową cesji powinny być dostarczone przez (...) zaraz po jej podpisaniu, to nie miało miejsca” – k.377 akt. Nie ulega zatem wątpliwości, iż to oskarżony, jako Prezes „(...)” winien przedłożyć stosowne dokumentu do (...), zaś to, że tego nie uczynił, niewątpliwie świadczy o tym, iż miał świadomość, iż wierzytelność z tytułu wykonanych przez podwykonawcę prac nie zostanie przekazana. Oskarżony H. D. w chwili zawierania umowy cesji z pokrzywdzonym w dniu 23 listopada 2012 r., wiedział że powyższa wierzytelność stanowić będzie zabezpieczenie dla banku, pod kredyt jaki zamierzał zaciągnąć. To, że miał on taką świadomość, wynika zresztą wprost z treści podjętej uchwały nr (...) z dnia 5 listopada 2012 r. Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółka z o.o. w M.. Oskarżony z całą pewnością wiedział, że tą samą wierzytelnością, która miała stanowić zabezpieczenie roszczeń firmy (...), zabezpieczy także roszczenia banku wynikające z umowy o kredyt. I nie mogą tego zmienić kontrargumenty apelującego. Co ważkie, apelujący zdaje się zapomina, iż pokrzywdzony A. K. zeznał „[...] Gdybym wiedział, że została zawarta cesja z bankiem, nie podjąłbym się tych prac i nie poniósł tych strat finansowych” - k. 44 akt Ds. 720/14. Nie można również zatem zgodzić się ze skarżącym, który wskazuje, iż oskarżony działał w przekonaniu, że wierzytelność z (...) pozwoli na zaspokojenie roszczeń pokrzywdzonego i banków z tytułu udzielonych kredytów. W tym miejscu Sąd ad quem przypomina, iż „dla przestępstwa oszustwa nie ma potrzeby wykazywania, że w chwili zawierania umowy sprawca nie miał zamiaru zapłacić za uzyskane świadczenie. Wystarczające jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę. Do wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem wystarczające jest więc wywołanie błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia” (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2015r., III KK 148/15, LEX nr 1816561). Nie ma również racji apelujący, iż zachowanie oskarżonego wynikało z obiektywnych okoliczności faktycznych i finansowych, niezależnych od oskarżonego, czy też było efektem procesu inwestycyjno-gospodarczo-rozliczeniowego pomiędzy podmiotami gospodarczymi. To, czy sytuacja finansowa firmy oskarżonego była stabilna, czy też nie oraz fakt wierzytelności, jakie oskarżony miał u innych podmiotów nie mają wpływu na ocenę zachowania sprawcy. Co więcej, oskarżony, jako podmiot działający na rynku gospodarczym od wielu lat, winien przewidywać konsekwencje swoich działań. Faktem jest, iż H. D. w momencie podpisania z reprezentującym firmę (...) A. K. umów cesji, niewątpliwie dysponował wiedzą na temat stanu finansowego prowadzonej przez niego firmy. Nie można, tak jak czyni to obrońca oskarżonego, zakładać, że mimo zapisów w umowach cesji, istniała realna możliwość zaspokojenia roszczeń A. K., jak i banku spółdzielczego z tytułu udzielonych kredytów. Takiej tezy, tut. sąd nie akceptuje, bowiem nie

stanowi to potwierdzenia z zebranych w sprawie materiałów dowodowych, zaś twierdzenia apelującego w tym zakresie nie mogą prowadzić do pożądanego przez niego skutku.

Reasumując, stwierdzić więc należy, że brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji, a skoro tak, to Sąd Apelacyjny, w oparciu o przepis art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Małgorzata Jankowska Piotr Brodński Grzegorz Chojnowski